AMERICKÁ ZIMA
V SOUTH LAKE TAHOE

SLUNCE, VÍNO, BĚŽKY

TEXT: TOM ŘEPÍK
FOTO: CALIFORNIA TOURISM

» JAK MOC VÁS PŘEKVAPÍ ZJIŠTĚNÍ, ŽE NEJLEPŠÍ AMERICKÉ BĚŽKOVÁNÍ NAJDETE VE SLUNNÉ KALIFORNII... A ŽE MNOHO NEJEN MÍSTNÍCH BY VSADILO SVOU NEJFAJNOVĚJŠÍ BĚŽECKOU VÝBAVU NA TO, ŽE I NEJLEPŠÍ SVĚTOVÉ? «

Lyžaři z Kalifornie se občas rádi chlubí tím, že se mohou vykoupat v Pacifiku a během pouhých pár hodin jízdy autem už lyžovat ve dvoutisícových terénech Sierra Nevady (v případě San Franciska) anebo San Bernardina (obyvatelé Los Angeles). Ve skutečnosti jich však do oceánu chodí plavat velmi velmi málo, a to i uprostřed léta. Či lépe řečeno - obzvláště uprostřed léta.

Léto je totiž na kalifornském pobřeží nejstudenějším obdobím roku, s typickými ranními mlhami, které se rozplývají až pozdě odpoledne, nedlouho před západem slunce. Což není zrovna typ počasí, který by vás dvakrát lákal skočit střemhlav do studených vod a navíc riskovat, že vás chytí silná odlivová vlna a odnese do vnitra oceánu, přímo do chřtánu nějakého hladového bílého žraloka.

Kdepak - Kaliforňané raději plavou v bezpečných a teplých vodách bazénů v zahradách či na střechách svých domů.

VÝLET K LAKE TAHOE

Asi si nyní řeknete - no a co? Vždyť spousta lyžařů nemusí za sněhem jezdit vůbec nikam! Souhlasím s vámi. Muset na jednu stranu odklízet sníh od svých dveří, avšak zároveň moci nasadit běžky hned za humny - to má vskutku cosi do sebe. I když se vsadím, že i kdyby měli tu volbu, většina kalifornských lyžařů by pro sníh před svými dveřmi ruku nezvedla.

Určitě i proto, že místní ceny pojistek čehokoli by vyletěly do oblak a nemálo aut by se z pověstných serpentýn nad L.A. a světoznámých příkrých uliček San Francisca poroučelo po kluzkém povrchu přímo do moře... A tak Kaliforňané dál budou rádi za svým lyžováním dojíždět.

Nejčastěji míří k nejvyššímu a nejkrásnějšímu americkému jezeru - k Lake Tahoe. A také nejčistšímu! V jeho širokém okolí zametají ulice každý den, jen aby se do blankytně modrého jezera dostalo co nejmíň špíny. Zde se odehrává to nejlepší běžkování v Kalifornii, a kdoví - možná i Americe celé.

Zatoužíte-li jezero někdy spatřit i vy, co by Evropané dosednete nejspíš na letištní ploše v Los Angeles. Odtud lze vyrazit v pronajatém autě po 395.silnici na půldenní cestu k jezeru. Nudit se během ní rozhodně nebudete - pojedete kolem takových turistických magnetů, jako jsou světoznámá poušť Death Valley (jejíž dno leží 86 metrů pod úrovní hladiny moře a zároveň jde o nejteplejší místo na Zemi - v létě zde teploty šplhají k 50 stupňům ve stínu), či naprosto úchvatné a neméně proslulé rezervace Sequoia nebo Yosemite.

ODZBROJUJÍCÍ KRÁSA JEZERA LAKE TAHOE – ZÁTOKA EMERALD BAY

Anebo si můžete chtít ušetřit pár set kilometrů řízení, popoletíte z L.A. do San Francisca a odtud přes Sacramento budete po dálnici číslo 80 u jezera za slabé čtyři hodinky. Jízda po osmdesátce je mnohem plynulejší a klidnější; jediný problém s cestou za lyžováním přes San Francisco je ten, že spousta lidí se ve "Friscu" bude chtít rozhlédnout, projít si ještě tamto a určitě se zastavit tamhle... a už se z něj nikam nedostanou. Tohle město má zatracenou schopnost přesvědčit vás, abyste zůstali.

Pak existuje ještě třetí cestovatelská možnost - z L.A. přeletět do nevadského Rena, odkud to máte k jezeru okolo 30 mil. Avšak vábniček všeho možného i nemožného nebudete ušetřeni ani zde - vždyť Reno si v oficiálním sloganu říká „největší malé město na světě" a jde v podstatě o miniverzi Las Vegas (více o něm čtěte v aktuálním, právě vyšlém, SNOW 37).

ZLATÁ HOREČKA

Vy jste však třeba těmi výjimkami, na něž jsou všechna světská lákadla krátká a které před cestou na lyže nic nezastaví. V takovém případě mám pro vás už jen jedinou radu. Můžete-li si vybrat, nevydávejte se na „lejk" v pátek odpoledne - protože stejný nápad mívá i snad milion ostatních lyžařů (v okolí je totiž nejen tucet běžkařských areálů, ale i asi dva tucty sjezdařských) a pokud trochu zachumelí, ona svižná 80.dálnice se všemi těmi typickými náklaďáky, které znáte z amerických filmů, se snadno může změnit v jedno velké, nudné, frustrující parkoviště. Vyhněte se víkendu a celá oblast Lake Tahoe i cesta k němu vám bude připadat jako ráj na zemi.

Pravda, možná trošku pošramocený ráj - letošní i zde mimořádně suchý rok si vybral svou daň na jižním břehu jezera; poslední červnový týden tu v oblasti Angory na úpatí Mount Tallacu zuřil ničivý požár, při němž lehlo popelem přes 250 obydlí, asi 80 firem (převážně hotýlků) a téměř 15 čtverečních kilometrů vysokého krásného lesa.

Nezbývá-li vám než jet lyžovat přes víkend, mnohem lépe uděláte, zavítáte-li o něco jižněji přes Stockton do Bear Valley. Vedle garantovaně vylidněného lyžování se vám zde nabízí k ochutnání - a to doslova - další kalifornská specialita. Do Bear Valley totiž pojedete přes oblast Gold Country - historického území, kde bylo v roce 1848 objeveno první zlato a nastartována pověstná zlatá horečka. Dnes je však tento plodný kraj synonymem pro něco jiného - pro světoznámé kalifornské víno ze zdejších více než 800 vinařství.

Rozhodně však ochutnávejte až po cestě z běžek domů, ne naopak. A také si předem určete abstinujícího řidiče, jakkoli se mu to nebude líbit a bude chtít losovat znovu.

KAŽDODENNÍ PEČLIVÁ ÚPRAVA TRATÍ JE V AMERICE STANDARDEM.

Anebo lze zajet ještě o něco jižněji přímo do obrovského údolí, jednoho z nejznámějších v Kalifornii, kterému bychom se my, samotu milující běžkaři, v létě zřejmě hleděli vyhnout na sto honů - jelikož zde bývá doslova hlava na hlavě. Avšak uhodí zima a je tu liduprázdno a neméně kouzelno. A výborný sníh s vyžehlenými tvrdými stopami. Mluvím o Yosemitském národním parku. V přístím díle se tam spolu můžeme podívat. Na běžkách, samozřejmě!

STÁT KALIFORNIE

Třetí největší stát USA (po Aljašce a Texasu), rozlehlejší než celá Velká Británie. Dominantní pohoří Sierra Nevada (Nevadské hory) s nejvyšším bodem Mt.Whitney (4421 m). Mezi Sierra Nevadou a pobřežím Pacifiku se rozprostírá úrodná centrální nížina (Central Valley), která činí ze zlatého státu bohatou pěstitelskou velmoc: Kalifornie dominuje celosvětovému trhu zejména s mandlemi, kiwi, olivami, datli, rozinkami a jahodami. Kalifornská půda je superúrodná a navíc plná zlata (dodnes se zde těží nejvíc zlata z celých Států); zároveň však též velmi, velmi nestabilní - neexistuje jediný den, kdy by se někde v Kalifornii neodehrálo nějaké zemětřesení, byť slabé a obyvatelstvu neškodné. Nejsilněji se zde země zatřásla v roce 1906 v San Franciscu (7,8 Richterovy stupnice, 3000 obětí), nejničivěji v roce 1994 v L.A. (6,7 stupňů). Slavné kalifornské zlato však též znamená extrémně poddolované území tohoto státu, drastický pokles hladiny spodních vod, a v konečném důsledku vyschlou velkou část krajiny. Pro Kalifornii je typické, že kromě pouští a nejvyšších partií hor se zdejší stráně zazelenají pouze v zimě, kdy dostanou trochu vláhy. Od jara do podzimu tu převládají hnědé, vyprahlé odstíny. Více na www.visitcalifornia.com.

DO PŮL TĚLA NAZÍ

Pokud je v Kalifornských horách dobrý sněhový rok (ne jako ten poslední), běhá se tu na lyžích nonstop od Díkůvzdání do Velikonoc. Že nejhezčí lyžování bývá na jaře, se všeobecně ví. V na sluníčko štědré Kalifornii to platí dvojnásob - zvlášť, když se vám podaří vystihnout onu kýženou denní dobu mezi ranní ledovkou a odpolední břečkou. V poledním slunci pak ať vás nepřekvapí, když potkáte nějakého běžkaře vysvlečeného do půl těla, či běžkařku jen tak v podprsence. A vzhledem k tomu, že jsme ve svobodomyslné Kalifornii... nic bych nedal za to, že tomu bude i přesně naopak.

Kalifornské běžkařské resorty zavírají hned po velikonočních svátcích, nezávisle kolik sněhu ještě na tratích leží. Vzpomínám, že pár let nazpět tu na jaře zbývalo rozhodně přes metr pomalu tajícího sněhu - a přesto každý resort po Velikonocích končil. Běžkaři, zdá se, v dubnu - po prolyžovaném půlroce - už ztrácejí zájem. Vůbec se jim nedivím, sám jsem sezónní typ. V září se už nemůžu dočkat, ale v dubnu - to už mě stále častěji vábí pomalu rozkvétající zahrada, cyklistika... a občas možná i to koupání. Pokud to tedy nebude muset být ve vlnách studeného Pacifiku.